

Πνευματικὴ Οἰκοδομὴ

■ «Τώρα, δὲν ἔχω ἀνάπαυση...»

Τὸ ἄθλημα τῆς συγγνώμης*

«Τώρα εἶναι ἀργά, ἔχει κλείσει ἡ πόρτα,
δὲν πουλᾶνε λάδι...»

Στὴν Κυριακὴ Προσευχὴ διαβάζουμε:

«Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίε-
μεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν» (Ματθ. ζ' 12).

● **Ἦτοι:** Καὶ συγχώρησέ μας τὰ ὅσα Σοῦ χρεωστοῦμε λόγῳ τῶν ἀναριθμῆτων ἁμαρτιῶν μας, καθὼς καὶ ἐμεῖς συγχωροῦμε ἐκείνους, πὺ μᾶς εἶναι χρεῶσται λόγῳ ἀδικημάτων, πὺ μᾶς ἔκαμαν.

Μεγάλο ἄθλημα ἢ συγχωρητικότητα, κρύβει μέσα της μεγάλες ἀρετές. **Ἀγάπη,** ταπείνωση, πραότητα, διάκριση, ἀπλότητα κ.λπ.

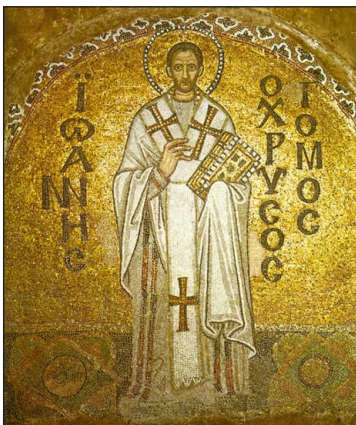
Ὁ ἱερός Χρυσόστομος στὴν Κ' Ὁμιλία του «Εἰς τοὺς ἀνδρι-
άντας» μᾶς συμβουλεύει:

«Ἀκόμα καὶ ἂν θέλει νὰ σοῦ συγχωρέσει ὁ Θεὸς

τις ἁμαρτίες, δὲν Τὸν ἀφήνεις ἐσύ, ἐπεὶδὴ δὲν συγχωρεῖς τις ἁμαρτίες τοῦ συνδούλου σου.

**Ἄλλ' εἶναι σκληρός, καὶ ἀγρι-
ος καὶ θηριώδης καὶ ἐπιθυμεῖ
τιμωρία καὶ ἐκδίκηση; Ἀκρι-
βῶς γιὰ τοῦτο συγχώρησέ τον!**

**Ἔχεις ἀδικηθῆ σέ πολλά, καὶ
ἔχεις στερηθῆ πολλά, καὶ κα-
κολογήθηκες, καὶ ζημιώθη-
κες μὲ πολὺ μεγάλα πράγμα-**

τα, και θέλεις να δῆς, ἐξ αἰτίας τούτων, να τιμωρηται ὁ ἐχθρός σου; **Και** ἐδῶ πάλι σοῦ εἶναι χρῆσιμο τὸ να συγχωρήσης! **Γιατί** ἂν μὲν ἐσὺ ὁ ἴδιος θὰ θελήσης να τὸν ἐκδικηθῆς και να ἐπιτεθῆς ἐναντίον του, εἴτε διὰ λόγων, εἴτε διὰ πράξεων, εἴτε μὲ κατάρεις, ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἐπέμβῃ πλέον, ἀφοῦ ἐσὺ ἀνέλαβες τὴν τιμωρία του, κι ὄχι μόνο δὲν θὰ ἐπέμβῃ, γιὰ να τὸν τιμωρήσῃ, ἀλλὰ και θὰ σὲ τιμωρήσῃ ὡς ὑβριστή».

* * *

Ἀπὸ τὸ βιβλίο «Ἐνας Ἅγιος Γέροντας», ὁ π. Ἰάκωβος Τσαλίκης ἀναφέρει τὴν τιμωρία ἐνὸς Ἀδελφοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ποῦ δὲν συγχωροῦσε:

«**Γιὰ** τὸν ἀδελφὸ τῆς Μονῆς ποῦ ἐκοιμήθη λόγῳ καθολικῶν ἐγκαυμάτων, παρεκάλεσα τὸν Θεὸ γιὰ τὴν ψυχὴ του. **Τὸν** εἶδα λοιπόν, πνευματικῶ τῷ τρόπῳ, και δὲν ἦταν ἀναπαυμένος.

Τοῦ λέω:

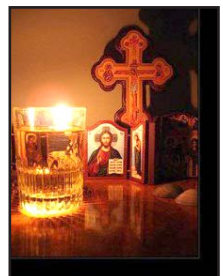
– **Τί** κάνεις πάτερ μου, πῶς εἶσαι;...
– **Πῶς** να εἶμαι, μοῦ λέει, δὲν ἔχω ἀνάπαυση...
– **Γιατί**, πάτερ μου, δὲν ἔχεις ἀνάπαυση;...
– **Γιατί**, μοῦ λέει – και μοῦ ἀνέφερε ἕνα περιστατικὸ ποῦ εἶχα ξεχάσει– μιὰ φορὰ πέρασα ἀπὸ τὴ βρύση, πάτερ Ἰάκωβ, κι ἐσὺ ἔπλενες χόρτα και δὲ σὲ **χαιρέτησα**.

Τότε μοῦ εἶπες:

– **Πάτερ**, γιατί δὲ μὲ χαιρετᾶς; **Πές** μου μιὰ καλημέρα, εἶναι τοῦ Θεοῦ.

– **Γιατί**, ὁ Χριστὸς ἔλεγε καλημέρα;... σοῦ ἀπάντησα.
– **Τί** ἔλεγε ὁ Χριστὸς;... μ' ἐρώτησες.
– **Ὁ** Χριστὸς ἔλεγε «χαίρετε»,... σοῦ εἶπα.
– **Πές** μου τότε «χαίρετε», πάτερ μου,... μοῦ ἀπάντησες.
– **Ὁχι** δὲ σοῦ λέω, γιατί σὲ μισῶ,... σοῦ ἀπάντησα κι ἔφυγα. **Τώρα**, δὲν ἔχω ἀνάπαυση.

Αὐτοῦ τοῦ ἀδελφοῦ ἡ ψυχὴ παρουσιαζόταν σὲ μένα και στὸ Γέροντά μου και ζητοῦσε βοήθεια. **Ἐγὼ** πάντα τὸν μνημόνευα στὴ Λειτουργία, ἀλλὰ μοῦ εἶπε ὁ Γέροντας ὅτι θέλει και τρισάγια. **Μοῦ** εἶπε μάλιστα να πάω στὸ

μνήμα του νὰ διαβάσω εὐχές, καὶ μοῦ εἶπε ποιές, γιὰ νὰ εἰρη-
νεύση ἡ ψυχὴ του.

Ἄφοῦ ἔκανα αὐτό, τὸν βλέπω ἔξω ἀπὸ ἓνα μεγάλο παλάτι.
Ἦταν σούρουπο, σχεδὸν νύχτωνε, κι αὐτὸς μ' ἓνα φαναράκι
στὸ χέρι βιαστικὸς ἔτρεχε νὰ ἀγοράση λάδι.

Τοῦ λέω:

– **Τ**ί κάνεις, πάτερ μου;

– **Ἄ**σε με, μὴ μὲ καθυστερῆς, μοῦ ἀπάντησε, πάω ν' ἀγο-
ράσω λάδι.

Τότε τοῦ λέω:

– **Π**άτερ μου, **τώρα εἶναι ἀργά, ἔχει κλείσει ἡ πόρτα, δὲν
πουλᾶνε λάδι. Ἔ**πρεπε ν' ἀγοράσης, ὅταν ἦταν ἀνοιχτά.

Καὶ τὸν εἶδα νὰ χάνεται στὸ βάθος τοῦ σκοτεινοῦ διαδρό-
μου».

(*) Ἐφημερ. «Ορθόδοξος Τύπος», ἀριθμ. 2.313/3.7.2020, σελ. 3. • Ἐπιμέλ.
ἡμετ.